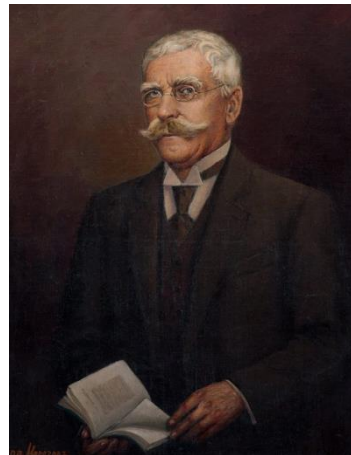

Ивани Петкова 7 б клас

“Немили – недраги” първа глава

Авторът на повестта е Иван Вазов. Той е роден на 27 юни 1850г. и умира на 22 септември 1921г. Родният му град е Сопот. Отгледан е в семейството на търговец. Писателят учи в Калофер и Сопот, а гимназиалното си обучение завършва в Пловдив. Вазов е български поет, писател и драматург. Наречен е „Патриарх на българската литература”. Някои от неговите творби са:

„Една българка” ; „Чичовци” ; „Под игото” ; „Опълченците на Шипка” ; „Българският език” ; „Великият заточеник” и много други.

Описание на Браилските улици

Повеста започва с описанието на декемврийските нощни, влажни и мрачни браилски улици. Румънският град е неприветлив, студен, подтискащ, мъглив, задущаващ и пуст.

Малкото светещо прозорче

Прозорчето контрастира на тъмнината и пустотата. То е малко, тясно, защитено с железни пръчки и равно със самата земя.

Кръчмата на Странджата

Единственото спасение от студа, мрака и самотата е кръчмата на Странджата. „Будната кръчма“, макар осветена със слаба светлина от нея се прокрадва едва забележимо нощния мъглив пейзаж и вапсена дъска с надпис: „Народна кръчма на знаменосецът“.

Описание на „българските“ места в Браила

Българските кръчми носят чудновати надписи, които звучат като девизи: „Народна кръчма на Знаменосецът!“ ; „Български лев“ ; „Филип Тотю, храбрий български войвода“ ; „Свободна България, с три възклицателни“.

Вазовата дефиниция на понятието „народен“

Народен е всеки, който носи българско сърце, участвал е в борбите на народа, намира в чуждия град спасение от тъмнината или бесилото и всячески се опитва да изкара прехраната си.

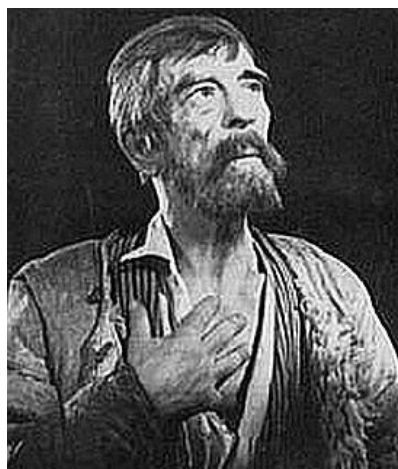
Описание на обстановката в кръчмата на Странджата

Обстановката поражда противоречиви впечатления. Съдържателят и посетителите ѝ живеят в крайна бедност. Кръчмата се намира в подземно помещение, въздухът е задушлив и е осветена с полуразбита лампа, но хората в нея са с висок дух и славно минало. На картините по стените те са представени в различна светлина, като герои и борци за свободата на страната си.

Описание на хъшовете

Странджата е бледалик, болнав и сух като скелет. Той е най – възрастният от всички хъшове. Македонски е висок, с дребно и надупчено от шарка лице, с лукави дръзки очи и с огромно извехтяло палто без копчета. Хаджията е със сухо лице, дългнесто, жълтеникаво с остра брада, без косми, уморен и отслабнал. Попчето е млад човек, с черно и нагърчено от преждевременна старост лице.

Описанието на най – младия

Бръчков не е хъш като другите. Той е мечтател и идеалист пристигнал в румънския град от Свищов. Младежът иска да вкуси от сладостта на неизвестното и новото. Той гледа на останалите хъшове със страхопочитание и възхищение. Удивен е от героичното им минало и непримиримостта им към робство.

Пиесата „Хъшове“

„Хъшове“ е театрална пиеса, драма от Иван Вазов от 1884 година. В нея са описани животът на хъшовете във Влашко. Те са български емигранти, които, мизерувайки търсят средства за борба за освобождението на българската държава.

Постановки на пиесата “Хъшове”

Пиесата “Хъшове” е първата, изиграна в новооткрития Български народен театър през 1904 г. С нея се отбелязва и честването на 50 годишнината му.

За да се увековечи несломимия дух на българските хъшове, актьорският състав изиграл пиесата пред войници на фронта през 1918 г., служи за издаване на пощенска картичка.

